

Sygn. akt III AUa 498/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSO del. Beata Góraska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 r. w Szczecinie

sprawy B. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 kwietnia 2014 r. sygn. akt VII U 3369/12

oddala apelację.

SSO del. Beata Góraska SSA Jolanta Hawryszko SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUa 498/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 6 września 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił B. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, bowiem ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Z decyzją nie zgodziła się ubezpieczona, która podniosła, że stan zdrowia nie pozwala jej na podjęcie zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości zaznaczając, że wnioskodawczyni do 31 maja 2012 roku pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Wyrokiem z 8 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał B. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 26 marca 2013 do 9 maja 2013, a od 10 maja 2013 do 30

kwietnia 2014 prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy; w punkcie II oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Podstawą rozstrzygnięcia były ustalenia faktyczne, z których wynikało, że B. P., ur. (...), wykształcenie zawodowe kierowca mechanik, pracowała początkowo w zawodzie wydawcy narzędzi (19.05.1977/28.02.1987), następnie była zatrudniona na stanowisku pakowaczki artykułów higienicznych (18.04.1991/7.11.1996). W okresie od 8.11.1996 do 31.05.2012 otrzymywała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy złożyła 11.05.2012.

Na podstawie dowodów z opinii biegłych sąd okręgowy w stanie zdrowia ubezpieczonej rozpoznał: zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego, bez bólowego zespołu korzeniowego i objawów ubytkowych i bez istotnego upośledzenia funkcji, początkowe zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu biodrowego i chrząstki lewego stawu kolanowego, bez upośledzenia funkcji, zespół bólowy rotatorów barku prawego z zgięciowym ograniczeniem ruchu, zaburzenia emocji ze skłonnością do reakcji depresyjnych, przebytą stumectomię lewostronną z powodu guza pęcherzykowego tarczycy, bez klinicznych objawów hypotyreozy, stan po usunięciu macicy i przydatków z powodu mięśniaków, żyłaki obu kończyn dolnych, bez zmian zapalnych i bez przewlekłej niewydolności żylnych kończyn dolnych, nadciśnienie tętnicze w I okresie WHO, wielopoziomowy proces dyskopatyczno-zwyrodnieniowy szyjny i lędźwiowy oraz pooperacyjny bliznowaty około korzeniowy. Stan neurochirurgiczno/spondyliaryczny ubezpieczonej powoduje częściową niezdolność pracy od 26.03.2013 do 9.05.2013, a od 10.05.2013 do 30.04.2014 całkowitą niezdolność do pracy w charakterze pracownika fizycznego. Pozostałe zmiany chorobowe przed 26.03.2013 nie wpływały istotnie na możliwość podjęcia przez skarżącą pracy. Wskazano, że rozpoznane zaburzenie emocji ze skłonnością do reakcji depresyjnych wyzwalanych stresogennymi, w okresie nasilenia dolegliwości powinny być leczone w gabinecie psychiatrycznym. W badaniu neurologa i ortopedy nie stwierdzono objawów podrażnienia centralnego i obwodowego układu nerwowego; brak objawów ubytkowych i rozciągowych, nie stwierdzano zaników mięśniowych, brak istotnego ograniczenia zakresu ruchów biernych i czynnych.

W oparciu o powyższe ustalenia sąd okręgowy uwzględnił odwołanie i jako podstawę prawną wskazał na art. 57 ust. 1, 2 w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 12 i art. 13 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2013 roku, poz. 1140, ze zm.) - zwaną dalej ustawą emerytalną. Sąd pierwszej instancji uwzględnił jako wiarygodne dowody z opinii biegłych z zakresu psychiatrii, neurologii, kardiologii, ortopedii i neurochirurgii. Wskazał, że zdaniem biegłego z zakresu neurochirurgii, który przeprowadził badanie 10.06.2013, ubezpieczona z powodu ograniczeń sprawności fizycznej była częściowo niezdolna do pracy od 26.03.2013 do 9.05.2013, a z powodu przebytego zabiegu operacyjnego jest całkowicie niezdolna do pracy od 10.05.2013 do 30.04.2014, przy czym biegły w dokumentacji medycznej sprzed 26.03.2013 nie znalazł podstaw do uznania ubezpieczonej za niezdolną do pracy. Sąd okręgowy wskazał, że również pozostali biegli, którzy badali ubezpieczoną 11.12.2012 nie stwierdzili takich zmian chorobowych, które w aktualnym stopniu ich klinicznego zaawansowania dawałyby podstawy do uznania co najmniej częściowej niezdolności do pracy. Biegli stwierdzili poprawę funkcji układu ruchu, w sensie ustąpienia zespołu korzeniowego, w przebiegu zmian dyskopatycznych kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego; nie stwierdzili objawów podrażnienia centralnego i obwodowego układu nerwowego; brak objawów ubytkowych i rozciągowych; nie stwierdzono zaników mięśniowych, ani też istotnego ograniczenia zakresu ruchów biernych i czynnych.

Apelację od wyroku złożyła ubezpieczona, w części dotyczącej punktu II i wniosła o zmianę orzeczenia przez przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy za okres od 1.06.2012 r. do 25.03.2013 r. i na dalszy okres, od 1.05.2014, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła: 1. naruszenie prawa materialnego, art. 12 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego błędną interpretację i uznanie, że nie spełniła warunków niezbędnych do uznania ją za niezdolną do pracy; 2. naruszenie prawa procesowego, art. 233 § 1 k.p.c. przez nie rozważenie w wszechstronny sposób zgromadzonego materiału dowodowego, błędną jego ocenę i w konsekwencji ustalenie, 3. naruszenie prawa procesowego, art. 278 k.p.c. przez niezasięgnięcie opinii innych biegłych

w sytuacji, w której sporządzona w sprawie opinia nie była jasna, spójna i logiczna, a powódka zgłosiła do niej liczne zastrzeżenia, 4. naruszenie prawa procesowego, art. 286 k.p.c. przez nie zażądanie od biegłego wyjaśnienia opinii uzupełniającej złożonej na piśmie pomimo zastrzeżeń i wątpliwości zgłaszanych przez powódkę.

Sąd Apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Po uzupełnieniu postępowania dowodowego o przesłuchanie biegłego neurochirurga W. J., sąd apelacyjny uznał, że sąd okręgowy dokonał należytej oceny dowodów, wyprowadził z nich należyte wnioski i ostatecznie prawidłowo ustalił istotne okoliczności sprawy. Sąd apelacyjny przyjął zatem ustalenia sądu pierwszej instancji za własne. Na aprobatę zasługuje zatem ocena sądu okręgowego, z której wynika, że ubezpieczona nie spełniła przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej - niezdolności do pracy, zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, co zgodnie z art. 107 ustawy emerytalnej skutkowało odmową przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, na okres od 1.06.2012 do 25.03.2013. W ocenie sądu apelacyjnego zarzuty ubezpieczonej dotyczące odmowy uznania jej za niezdolną w ww. były niezasadne. Schorzenia ubezpieczonej zostały wykazane dokumentami, które biegli sądowi wzięli pod uwagę przy ocenie jej zdolności do pracy. Zarówno wspomniane w apelacji zaświadczenie z 12.04.2012, jak i zaświadczenie z 16.04.2012 zostały załączone do odwołania i wzięte pod uwagę przez biegłych w pierwszej opinii łącznej z 11.12.2012. We wnioskach końcowych tej opinii wskazano, że badana była zdolna do pracy od 1.06.2012, a to z uwagi na brak objawów podrażnienia centralnego i obwodowego układu nerwowego, objawów ubytkowych i rozciągowych, zaników mięśniowych, a także istotnego ograniczenia zakresu ruchów biernych i czynnych. W opinii sporządzonej przez lekarza neurochirurga W. J. wskazano, że opinia była oparta na dokumentacji załączonej do sprawy, a więc także biegły uwzględniał zaświadczenia wymieniane przez ubezpieczoną. Mimo tego, biegły uznał, że badana była częściowo niezdolna do pracy dopiero od 26.03.2013, czyli od daty opisu stanu zdrowia przez leczonego lekarza specjalistę neurochirurga I. K.. W zarzutach do tych opinii skarżąca powołała się na wyżej wskazane zaświadczenia, ale biegły neurochirurg W. J. podtrzymał dotychczasowe wnioski wskazując, że pojęcie blizny pooperacyjnej jest w przypadku wnioskodawczyni odniesione jako przewlekłość procesu chorobowego leczonego operacyjnie w 2007 roku. Mimo tych wyjaśnień ubezpieczona nadal nie aprobowała oceny biegłych zarzucając, że niedostatecznie pochylili się nad sformułowanymi przez nią zarzutami. Jednocześnie potwierdziła, że zasadnicze znaczenie dla ustalenia wpływu stanu zdrowia na zdolność do wykonywania pracy miała opinia neurochirurga W. J.. W związku z powyższym, sąd apelacyjny uzupełniająco przesłuchał tego biegłego, w celu wyjaśnienia wątpliwości dotyczących stanu zdrowia ubezpieczonej po 31.05.2012, w kontekście dokumentacji lekarskiej z leczenia szpitalnego z lipca i sierpnia 2012 i dokumentacji lekarskiej na k. 172 akt. Biegły rozpytany o kartę informacyjną leczenia szpitalnego w dniach 31.07/10.08.2012 stwierdził, że z tego dokumentu wynika, że odwołująca się została wypisana bez ostrych objawów korzeniowych i zespołu ubytkowego, bez deficytu ruchowego i zaburzeń funkcji zwieraczy. Nadto wskazał, że ból jest przedmiotem badania jeżeli występuje przez jakąś patologią, której objawem jest deficyt jakichkolwiek funkcji; czynnikiem, który wskazuje na istnienie bólu jest patologia mięśni grzbietu, którego u ubezpieczonej nie stwierdzono. Biegły nie kwestionował zatem, że pacjentka mogła odczuwać ból, na co wskazywała w apelacji, ale nie wynikał on z wad neurochirurgicznych, które wykluczałyby zdolność ubezpieczonej do pracy. Ostatecznie w ocenie biegłego badana mogła wykonywać prace fizyczne w charakterze jakim dotychczas je wykonywała, a więc między innymi jako pakowaczka, czy też wydawca narzędzi. Na tę samą kartę powołał się przewodniczący komisji lekarskiej 25.03.2014, który wskazał, że właśnie w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego w dniach 31.07/10.08.2012 w samodzielnym Publicznym ZOZ MSWIA w S. wskazano, że pacjentka została wypisana w stanie neurologicznym dobrym, bez ostrych objawów korzeniowych i zespołu ubytkowego, bez deficytu ruchowego i zaburzeń funkcji zwieraczy. Stąd też jego zdaniem opisy badań zawarte w dokumentacji nie wskazywały na istnienie ograniczeń funkcjonalnych w stopniu uniemożliwiającym zarobkowanie, lecz w stopniu wymagającym czasowej niezdolności do pracy w okresie zaostrzeń.

Sąd apelacyjny zatem uznał - w związku z jednoznacznym stanowiskiem biegłego neurochirurga oraz podtrzymanym, w oparciu o posiadaną dokumentację, stanowiskiem przewodniczącego komisji- że zaświadczenia z kwietnia 2012 nie stanowiły uzasadnionej podstawy do zmiany rozstrzygnięcia. W świetle jednoznacznych wyjaśnień biegłego specjalisty z zakresu neurochirurgii nie było podstaw do powoływania kolejnego biegłego, który ponownie miałby ocenić stan

zdrowia ubezpieczonej, w oparciu o dostępną, zgromadzoną i należyście ocenioną przez biegłych dokumentację medyczną. Podkreślić też należy, że sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego przekonała strony sporu. Wystarczy zatem, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę (vide wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 28 marca 2012 r. II UK 167/2011, LexPolonica nr 5777693).

Ustosunkowując się do materialnego zarzutu apelacji zdolności do wykonywania pracy, należy mieć na uwadze, że nie wystarczy fakt istnienia określonych schorzeń, ale konieczne jest wykazanie, w jakim stopniu wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.12.2000 r., II UKN 113/00, OSNP 2002/14/343). Pod pojęciem „niezdolność do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” należy bowiem rozumieć rzeczywistą utratę zdolności do pracy lub znaczne jej ograniczenie, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy. W rozpoznawanej sprawie ubezpieczona, posiadająca kwalifikacje pracownika fizycznego nie wykazała aby schorzenia, na które niewątpliwie cierpi ograniczały zdolność do wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami i doświadczeniem zawodowym. Wyżej powołani biegli rzetelnie ocenili stan zdrowia i należyście odnieśli go do zdolności do wykonywania pracy. Sąd apelacyjny przyjął zatem, że opinie biegłych, w tym także ta przeprowadzona w postępowaniu apelacyjnym, były wiarygodne i jako takie mogły stanowić podstawę ustaleń. Okres, w którym ubezpieczona otrzymywała rentę przed sporną decyzją był dość długi, bo wynosił prawie 8 lat, a po kilku miesiącach ponownie przeszła zabieg operacyjny, który uczynił ją całkowicie, a następnie częściowo niezdolną do pracy, jednak biegły neurochirurg W. J. przekonująco wyjaśnił, że z medycznego punktu widzenia była to sytuacja dopuszczalna i wynikała z możliwych zmian stanu zdrowia ubezpieczonej w przewlekłym procesie chorobowym leczonym operacyjnie w 2007 roku.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację sąd apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonej.

del. SSO Beata Górńska SSA Jolanta Hawryszko SSA Barbara Białecka